ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **A. R.**, nar. X
státní příslušnost X
t.č. neznámého pobytu

zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
se sídlem Kounicova 24, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2021, č. j. KRPB-9142-42/ČJ-2021-060022-Z,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava **se přiznává** odměna ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 60 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“ či „Dublin III“). Žalobce byl zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovena v délce 32 dnů. Příslušným k posouzení žádosti o azyl žalobce je Rumunsko.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že v rozhodnutí absentuje zdůvodnění doby zajištění žalobce. Rumunsko dne 5. 2. 2021 zaslalo souhlas s přijetím zpět s tím, že ČR má 6 týdnů na realizaci předání do Rumunska. V rozhodnutí však není uvedeno, z jakého důvodu bude dle žalované možné realizovat přemístění žalobce do Rumunska.

3. Žalobce dále namítal, že realizovatelnost jeho zajištění byla nedostatečně posouzena s ohledem na možnost jeho předání do Rumunska. Dle žalobce Rumunsko není schopno zajistit řádný průběh azylového řízení z důvodů systémových a legislativních nedostatků. Právě v Rumunsku je situace natolik vypjatá, že je povinností žalované otázku nebezpečí nákazy nemocí Covid – 19 a systematických nedostatků v rumunském azylovém systému z úřední povinnosti. Žalobce konkrétně uvedl, že v Rumunsku dostal k podpisu nějaké dokumenty, o kterých nevěděl, k čemu jsou a rovněž nebyl poučen o povinnosti setrvat až do pravomocného skončení řízení v Rumunsku. Žalobce v této souvislosti odkázal na konkrétní případy- Zdůraznil i potíže s tlumočením a dle jeho názoru je možné, že tlumočníka ani neměl a stal se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany jenom na základě předložených nekvalifikovaných dokumentů, chyběl tak skutečný úmysl žádat o mezinárodní ochranu. V Rumunsku rovněž není respektováno právo na právní pomoc žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž zmínil nedostatky při integraci azylantů v Rumunsku. Závěrem žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí týkající se vyhodnocení eventuálních změn situace žalobce v době rozhodování o prodloužení jeho zajištění v tom směru, zda v jeho případě neexistuje možnost uložit mírnější opatření a ani si za tímto účelem neopatřila dostatek aktuálních podkladů.

III. Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve vyjádření zejména uvedla, že otázce případné existence systémových nedostatků v příslušném členském státě se věnuje Ministerstvo vnitra při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany. Na základě posouzení otisků prstů žalobce prostřednictvím Eurodac bylo zjištěno, že v minulosti požádal o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku, Rakousku, Německu, Itálii a Rumunsku. Žalobce ani během správního řízení nesdělil žádné konkrétní výhrady k některému z členských států, jde-li o nedostatky azylového systému. Žalovaná v době rozhodování o zajištění neměla žádné pochybnosti o úrovni azylových systému jednotlivých členských států, přičemž ani žalobce sám tuto námitku v řízení nevznesl. Žalovaná dále uvedla, že žalobce disponuje toliko omezenou finanční hotovostí a nemá možnost si po dobu dublinského řízení zajistit vlastní ubytování. Není tak možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování z ČR.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba **není důvodná**.

6. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

7. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal jednání jako nezbytné.

8. Soud k věci předně uvádí, že podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

9. Podle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/02) nesmí být nikdo mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

10. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je úvaha zajišťujícího správního orgánu o tom, zda je vůbec možná realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 12/2009-61, č. 1850/2009 Sb. NSS). Tento názor byl správními soudy dále rozveden ve vztahu k zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení Dublin III. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 91/2016-27, na který odkazuje sám žalobce, tak vyplývá, že „[p]ři posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do nějž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“

11. V této souvislosti zdejší soud upozorňuje na to, že předmětem napadeného rozhodnutí a rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III obecně, je omezení, respektive zbavení, osobní svobody cizince, nikoliv jeho předání, o kterém se rozhoduje samostatným rozhodnutím, které je soudně přezkoumatelné. Povinností zajišťujícího správního orgánu tak sice je zabývat se možností realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn, avšak nikoliv otázku realizace tohoto účelu definitivně vyřešit. Tato povinnost přitom míří zejména na situace, kdy je vzhledem ke skutkovým okolnostem případu již v době vydání rozhodnutí o zajištění zjevné, že účel zajištění nebude moci být realizován. Z pozdější judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že zajišťující správní orgán není povinen se k otázce systémových nedostatků vůbec vyjadřovat, pokud 1) to cizinec ve správním řízení nenamítne, 2) zajišťující správní orgán dospěl k závěru, že azylové řízení ve státě předání netrpí systémovými nedostatky, a 3) nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání má systémové nedostatky (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS).

12. Zákonodárce svěřil pravomoc rozhodnout o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ministerstvu, nikoliv žalované [viz § 8 písm. b) a c) zákona o azylu]. Žalovaná má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu (§ 129 zákona o pobytu cizinců). V posuzovaném případě Rumunsko dne 5. 2. 2021

přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu zpět. Do správního spisu je totiž založeno Oznámení o průběhu řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 8. 2. 2021, z něhož shora uvedená skutečnost plyne. Soud se proto zaměřil na zjištění případné existence systémových nedostatků v Rumunsku. S otázkou, zda jsou v Rumunsku v řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně zacházení se žadateli o ni, přítomny takové systémové nedostatky, které by vedly k aplikaci článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III, se Nejvyšší správní soud již vypořádal v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20. Zde uzavřel, že z obecně známých informací, ani z informací předkládaných stěžovatelem v onom řízení, které se stejně jako nyní týkaly údajných nedostatků rumunského sociálního systému a integračních programů, nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o mezinárodní ochranu, a že by tedy bylo namístě aktivovat článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III. K týmž závěrům dospěl kasační soud např. také v nedávných usneseních ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 – 30, nebo ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019 – 56, v nichž se přijatelností kasační stížnosti zabýval na půdorysu téměř identických tvrzení, byť jiných stěžovatelů. Soud k věci uvádí, že žalobce neuváděl nic, by nasvědčovalo tomu, že se v mezidobí od vydání citovaného rozsudku č. j. 2 Azs 33/2018 – 20 a navazujících usnesení situace v Rumunsku podstatně změnila, tj., že by nastaly skutečnosti, které by mohly dosahovat intenzity mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2019, č. j. 9 Azs 236/2019 - 28). Soud k věci rovněž uvádí, že žalobcem zdůrazňovanou horší realizaci práva na právní pomoc, nižší dostupnost sociálního zabezpečení, horší přístup na trh práce a nedokonalost integrace žadatelů o mezinárodní ochranu nelze považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č.j. 9 Azs 269/2020-50. V rozsudku č.j. 10 Azs 305/2019- 25 pak Nejvyšší správní soud mj. uvedl: „P*ouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu (srov. také rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2018, čj. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 11. 9. 2018, čj. 4 Azs 141/2018-21, a další). Argumentace systémovými nedostatky v jiném členském státě tak může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do tohoto členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie.*“ Soud tedy k této námitce (nedostatky rumunského azylového systému) závěrem uvádí, že žalobce během správního řízení žádné konkrétní obavy ohledně svého předání do Rumunska nesdělil, a tudíž žalovaná vycházela především z poznatků získaných ze své úřední činnosti, ze kterých vyplývá, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopno zajistit žadatelům o azyl adekvátní podmínky.

13. Namítanou epidemiologickou situaci související s onemocněním COVID 19 se zabýval Nejvyššího správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020- 29. Nejvyšší správní soud uvedl: „Za „obvyklých“ okolností (lze-li v

pandemii nemoci COVID-19 o něčem takovém hovořit) ani opatření směřující k potlačení této choroby, kvůli nimž je činnost státních orgánů konkrétního členského státu, včetně azylových procedur, utlumena či modifikována, nevedou ke vzniku systémových nedostatků přijímacího systému tohoto státu. Něco takového by připadalo v úvahu teprve v situaci všeobecného rozvratu zdravotnictví. Ten by musel vést k faktickému ochromení výkonu státní moci daného státu v míře vysoce převyšující obecnou (obvyklou, tj. v členských státech se v dané době převážně vyskytující) míru ztížení životních podmínek, kterou s sebou pandemická situace a s ní spojená obvyklá omezující opatření v podmínkách členských států EU přinášejí. Žadatel o azyl, a to i osoba starší, jakou je žalobce, je obecně vzato povinen sdílet s členským státem, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti podle pravidel nařízení Dublin III, i obecné obtíže, jež tento stát postihnou, včetně těžkostí v azylových procedurách, nepřesáhnou-li míru, která by se dala již považovat za nesnesitelnou. Takovými těžkostmi, jež je třeba zásadně snášet, mohou být i obtíže spojené se zajištěním bydlení, větší zdlouhavostí administrativních procedur a menším komfortem azylového poradenství či jiné asistence, již azylový systém daného členského státu (u žalobce Francie) žadatelům o azyl poskytuje. Pandemická situace tedy zásadně nemůže být důvodem pro faktickou obecnou sistaci pravidel pro přemisťování plynoucích z nařízení Dublin III“.

14. Soud dále k věcí uvádí, že si je vědom současné situace týkající se šíření onemocnění COVID 19 a přijatých opatření členských států ve vztahu k omezení či dokonce odložení možnosti předávání osob pocházejících z třetích zemí podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 – tzv. dublinského nařízení. Situace v členských státech se však neustále mění, šíření onemocnění COVID 19 se vyvíjí a členské státy dynamicky reagují na aktuální vývoj a přijímají adekvátní opatření. Nicméně nelze nyní vyloučit, že předání žalobce do odpovědného členského státu v průběhu či ke konci stanovené 6 měsíční lhůty nebude možné. Evropská komise situaci rovněž velmi intenzivně sleduje a průběžně vyhodnocuje informace poskytované členskými státy, přičemž žádné plošné opatření týkající se pozastavení implementace dublinského nařízení včetně předávání osob podle uvedeného nařízení dosud nevydala. Rumunsko pak dne 5. 2. vyslovilo souhlas s přijetím žalobce zpět. Soudu není z jeho činnosti známo, že by v Rumunsku panovala taková situace, jaká by dle názoru Nejvyššího správního soudu mohla vést k sistaci pravidel pro přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu dle nařízení Dublin III.

15. Další žalobní námitka směřovala proti tomu, že nebyla zdůvodněna doba prodloužení zajištění. Soud k věci předně uvádí, že Z ustanovení čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že zajištění za účelem přemístění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění. Dublinské nařízení v tomto odstavci dále stanoví, že pokud je osoba zajištěna dle citovaného článku, její přemístění z dožadujícího členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí této osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V posledním pododstavci citovaného ustanovení

nařízení stanoví, že v případě neuskutečnění přemístění ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci nesmí být osoba dále zajištěna. Z bodu 20. preambule dublinského nařízení je dále zřejmé, že k zajištění žadatelů by mělo docházet v souladu se zásadou, podle které by neměla být osoba zajištěna pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu. Zajištění by mělo trvat zároveň co nejkratší dobu a podléhat zásadám nezbytnosti a proporcionality. Řízení podle tohoto nařízení týkající se zajištěné osoby by měla probíhat přednostně a v co nejkratších lhůtách. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně dovodil, že požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, má přispívat k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení cizince trvalo co nejkratší dobu (srov. k tomu zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32, nebo na něj navazující rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018 - 72, a ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017 - 64). Je přitom zřejmé, že tento požadavek je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.).

16. Z projednávané věci je přitom zřejmé, že správní orgány učinily veškeré kroky k tomu, aby žalobce byl přemístěn v co nejkratší době, která respektovala lhůty stanovené nařízením Dublin III. Po zajištění žalobce žalobce odeslaly žádost o přijetí do Rumunska, která na tuto žádost poměrně obratem kladně reagovala. Prodloužení o zajištění je pak odůvodněno vymezenou lhůtou 6 týdnu pro uskutečnění přemístění žalobce. V odůvodnění rozhodnutí žalované jsou pak podrobně popsány na str. 8 poslední odstavec a na str. 9 první odstavec. Není tedy důvodná žalobní námitka, že v rozhodnutí žalované absentuje zdůvodnění prodloužení zajištění.

17. Další žalobní námitka směřovala proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí týkajících se vyhodnocení eventuálním změn situace v době rozhodování o prodloužení zajištění. Soud k věci uvádí, že žalovaná se možností uložení zvláštních opatření věnovala na str. 6, první odstavec svého rozhodnutí, a to včetně hodnocení změny okolností. Soud otázce možnosti uložení zvláštního opatření pro úplnost odkazuje zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, publikované pod č. 3559/2017 Sb. NSS, z něhož v této souvislosti vyplývá, že volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci toho kterého opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu rozhodnutí správního orgánu (shodně k tomu srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 1 Azs 92/2018 - 32, dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k dosavadnímu jednání žalobce, které svědčí o nedostatku respektu k pravidlům pro vstup a pobyt cizinců na území Evropské unie, včetně toho, že žalobce nedisponuje platnými doklady, nemá k pobytu na území České republiky vydáno povolení, a tedy zde ani není oprávněn legálně pracovat; a z jeho výpovědi učiněné před žalovaným vyplynulo, že zde nemá žádné příbuzné a známé a nemá ani žádné finanční prostředky, v dané situaci

skutečně nebylo možno důvodně očekávat, že by žalobce mohl některé ze zvláštních opatření upravených v § 123 b odst. 1 zákona o pobytu cizinců dobrovolně a účinně plnit.

V. Náklady řízení

.

18. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

19. Ustanovený zástupce vyčíslil svoji odměnu a žádá částku ve výši 6 800 Kč. Ta se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Tarifní hodnota úkonu podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní pomoci proto podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu činí 3 100 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč. Krajský soud se s takto uplatněným vyčíslením nákladů ztotožňuje, protože plně odpovídá použitelným právním předpisům i skutkovým okolnostem věci. Proto je v souladu s tímto vyčíslením ustanovenému zástupci přiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 20. května 2021

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.